

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ט חשוון

גם במבוי, מתרין כאן וקאן, במבוי במבוי, ושכח אחד מבני חצר לא ערב במבוי, אין חשש שישתפח תורת ולכן כלל מתרין כאן וקאן, חצרה ולא שותפת במבוי, וחקצר ערב, מתרין כלל חצרות, שהרי ערב, ואסורין כלל במבוי, דאין ערוב מועיל במקום שותף. ואף על פי ששניהם של רבי, אינם נאמרים בערוב לבד, שהמבוי לחצרות חצרה לבתים, וכשמם שאמר חכמים שהבית אוסר חצרה, כן החצר אוסר לטלטל במבוי על שיעשה שותף או שייבטל רשות. **ט** שתי חצרות זו לפנים מזו, חיצונה פתוחה לרשות הרבים, וקנימתו פתוחה לחיצונה, ודרושת רגלה של הפנימית על החיצונה, ערבה הפנימית לעצמה לטלטל בחצרה, ולא ערבה החיצונה, הפנימית מותרת לטלטל בחצרה, שהרי חיצונה אינה על דריסת רגל עליה. והחיצונה אסורה, ואם ערבה החיצונה לטלטל לעצמה, ולא ערבה הפנימית, כיון שיש על החיצונה דריסת רגל של הפנימית, ולא ערבה, שתיין אסורות. ורגל האסורה במקומה דהיינו הפנימית, אסורה גם במקום דריסת רגל ערבה בחיצונה, והלא הפנימית לא ערבה לעצמה, ערבה זו חיצונה לעצמה, וזו פנימית לעצמה, וזו הפנימית מותרת בפני עצמה, לטלטל בחצרה, וזו החיצונה, מותרת בפני עצמה, לטלטל בחצרה. ורגל המתרת במקומה אינה אסרת במקום דריסת רגלה. רבי עקיבא, אוסר על החיצונה לטלטל, שדריסת רגלה אפלה מותרת במקומה מכיון שערב ערבו ביחד, אסורתה לחיצונה, ותבטלים מותרים בשערבו החיצונים אפילו לא ערבו הפנימים, שהם אומרים אין דריסת

מסכת עירובין פרק ז

רצו מערבין שניהם אחד והיא מתר מחציה לחצר, אבל אם החלון פחות מארבעה על ארבעה, לא פתח הוא, ואי שכל החלון הוא למעלה מעשרה טפחים מן הפרקע כיון שיש עד החלון מחציה גמורה החולקת בין החצרות ולא ניתא תשמישתה, והני שתי רשות, ולכן מערבין שניהם, כל אחד בנפרד, ואין מערבין להיות רשות אחת, ובית שהוא מקורה מערבין אחד, דהתנך להשתמש על ידי ספקלים ומיתוב שלדי הכתל, אפילו כשהוא גבוה מעשרה טפחים מן הפרקע. **ב** תמל שבין שתי חצרות שהוא גבוה עשרה טפחים, ורחב ארבעה גומה, מערבין שניהם, ואין מערבין אחד, דמחציה מפקסטה, וכן הדין כשהוא פחות מרחב ד', רק משום ספק ארבעה נקטה, ושם היו בראשו של הכתל פרות, אלו עולין ומאן ואוכלין, ואלו עולין ומאן ואוכלין, ובלבד שלא יורידו למטה לבית, אבל לחצר מתר לכהן להוריד (פרבי שמעון פטו) ובאיתו רחב ד'. והי מקום פטור ובתל להוריד פטור אפילו לבית, ונפרץ ומתיר על שיהא הפרצה עשר אמות, וגם אם היא עשר אמות, אם רוצין מערבין שניהם, שכל אחד יתא רשות בפני עצמו, ואם רצו מערבין אחד, מפני שהוא ידיה כפתח, ורקבה היה הפרצה יותר מכאן מי אמות, מערבין אחד שישלם צריכים לערב, ואין מערבין שניהם, דהנה חצרה אחד שם שאם בני החצר חולקין עירובין, אסורין זה על זה. חצרון אחד שבינו שתי חצרות, לאחד כל החצרות, שהוא עמוק עשרה טפחים ורחב ארבע טפחים, הוי כמחיצה, דאין חס לעבר מעבר לעבר, ולכן מערבין שניהם, זה לעצמו על זה לעצמו, ואין מערבין אחד. אחר היה החצרין מלא קש, ודק של התבואה, או תבן, לא הוי כסחוס, דעתיד לפטוהו, אינו מבטל לשם, ומשום שיש בו חצרות שתיים שיש להן מיוחדות, או שאר חצרות דניטלין בשבת. אבל אם החצרין מלא עפר, או צורות, אבנים קטנים, הוי בטול והוי חצרה אחת, ואפילו אינו מלא, אלא שמיטוהו מעומק שערותו, לכן מערבין אחד, ואין מערבין שניהם. **ד** נתנו עליו על החצרין כשי עץ שיהא פניו גזר שהוא רחב ארבעה טפחים, וחס לעבר מחצר לחצר, הוי כפתח, וכן שתי מחצרות זו כנגד זו, ונתן קטר מזו לזו, אם רצו מערבין שניהם, ואם רצו מערבין אחד, פחות מכאן שאין הנקטר רחב ד' טפחים, אדם ירא לעבר עליו ולא יתא תשמישתו, מערבין שניהם, דייט כשני רשות, ואין מערבין אחד. **ה** מתבן כרי של תבן, שבין שתי חצרות לכל אחד חצרה, אם הוא גבוה עשרה טפחים, הוי כמחיצה הפסקתה, ולכן מערבין שניהם, ואין מערבין אחד. דלענין מוחצה אפילו עתיד לפטוהו הוי מחיצה, אבל לעיל לגבי חצירה לחוץ כפי אורי החצרין, אי עתיד לפטוהו אינו חוצץ (מנרא). אלו מאכילין לבהמתן מתבן מכאן, ואלו מאכילין מכאן מצד השני, ואין חוששין שיתמעט, ואין דרך שיתמעט בשבת אחד גבה עשר אמות בארץ עשיר אמות, מתמעט התבן בערב שבת מעשרה טפחים גבה כמשך י' אמות, מערבין אחד דהוי פרזי, ואין מערבין שניהם, והרא"ש מפרש שבשבת אפילו אם יתמעט דכיון דהתרה

במבוי, וחקצר ערב במבוי, ושכח אחד מבני חצר לא ערב במבוי, אין חשש שישתפח תורת ולכן כלל מתרין כאן וקאן, חצרה ולא שותפת במבוי, וחקצר ערב, מתרין כלל חצרות, שהרי ערב, ואסורין כלל במבוי, דאין ערוב מועיל במקום שותף. ואף על פי ששניהם של רבי, אינם נאמרים בערוב לבד, שהמבוי לחצרות חצרה לבתים, וכשמם שאמר חכמים שהבית אוסר חצרה, כן החצר אוסר לטלטל במבוי על שיעשה שותף או שייבטל רשות. **ט** שתי חצרות זו לפנים מזו, חיצונה פתוחה לרשות הרבים, וקנימתו פתוחה לחיצונה, ודרושת רגלה של הפנימית על החיצונה, ערבה הפנימית לעצמה לטלטל בחצרה, ולא ערבה החיצונה, הפנימית מותרת לטלטל בחצרה, שהרי חיצונה אינה על דריסת רגל עליה. והחיצונה אסורה, ואם ערבה החיצונה לטלטל לעצמה, ולא ערבה הפנימית, כיון שיש על החיצונה דריסת רגל של הפנימית, ולא ערבה, שתיין אסורות. ורגל האסורה במקומה דהיינו הפנימית, אסורה גם במקום דריסת רגל ערבה בחיצונה, והלא הפנימית לא ערבה לעצמה, ערבה זו חיצונה לעצמה, וזו פנימית לעצמה, וזו הפנימית מותרת בפני עצמה, לטלטל בחצרה, וזו החיצונה, מותרת בפני עצמה, לטלטל בחצרה. ורגל המתרת במקומה אינה אסרת במקום דריסת רגלה. רבי עקיבא, אוסר על החיצונה לטלטל, שדריסת רגלה אפלה מותרת במקומה מכיון שערב ערבו ביחד, אסורתה לחיצונה, ותבטלים מותרים בשערבו החיצונים אפילו לא ערבו הפנימים, שהם אומרים אין דריסת

הרגל אפלה האסורה בטלטל אסורתה לחיצונה. **י** וכן הדין אם שכח אחד מן החיצונה ולא ערב, הפנימית מותרת שאין החיצונה אסרת על הפנימית ולא שאין לה דריסת רגל בחצרה. והחיצונה אסורה, שכח אחד מן הפנימית ולא ערב שתיין אסורות. **י** דהוי ליה דריסת רגלה האסורה, ומתנייתו כתיב קמא דסובר שאוסרת, נתנו בני שני החצרות ערוגין במקום אחד, בחצר החיצונה, ששם מיוחד לשיניה, ושכח אחד מן הפנימית מן החיצונה ולא ערב, כמקוה שגם הפנימית לא ידקרתו בחיצונה, והפנימית טומאים אעריבין שבחיצונה, לכן שתיין אסורות שאין יכולין לחלק רשותן, ובערבו ובניהו ולא הערוב בפנימית, ושכח אחד מן החיצונה הפנימית מותרת דאין חיצונה אסרת ואי היה החצרות של יחידים, שבכל חצר דר אחד, אינו צריכין לערב, דרגל המתרת במקומה אינה אסרת, כתיב קמא דמשנה עומדת.

פרק ז מה שאמרנו ששני חצרות מערבות ביחד, הוי כפאי מחיצה עשרה ביניהן, וכל שפת ביניהם אם רצו מערבין שניהם, ואם רצו מערבין אחד, חלון חור משתתף שבין שתי חצרות, שהוא ארבעה טפחים בזה על ארבעה רבא, אם מקצת החור הוא בתוך עשרה סמוך לפרקע, ואפילו משהוא, אפשר לבני החצרות להשתמש בו, ולכן אם רצו מערבין שניהם, כל חצר בכפרד, ואם

ופרוש בתוספת דמיידי במיוחדת למהלך אבמה או שאר חצרות דניטלין בשבת. אבל אם החצרין מלא עפר, או צורות, אבנים קטנים, הוי בטול והוי חצרה אחת, ואפילו אינו מלא, אלא שמיטוהו מעומק שערותו, לכן מערבין אחד, ואין מערבין שניהם. **ד** נתנו עליו על החצרין כשי עץ שיהא פניו גזר שהוא רחב ארבעה טפחים, וחס לעבר מחצר לחצר, הוי כפתח, וכן שתי מחצרות זו כנגד זו, ונתן קטר מזו לזו, אם רצו מערבין שניהם, ואם רצו מערבין אחד, פחות מכאן שאין הנקטר רחב ד' טפחים, אדם ירא לעבר עליו ולא יתא תשמישתו, מערבין שניהם, דייט כשני רשות, ואין מערבין אחד. **ה** מתבן כרי של תבן, שבין שתי חצרות לכל אחד חצרה, אם הוא גבוה עשרה טפחים, הוי כמחיצה הפסקתה, ולכן מערבין שניהם, ואין מערבין אחד. דלענין מוחצה אפילו עתיד לפטוהו הוי מחיצה, אבל לעיל לגבי חצירה לחוץ כפי אורי החצרין, אי עתיד לפטוהו אינו חוצץ (מנרא). אלו מאכילין לבהמתן מתבן מכאן, ואלו מאכילין מכאן מצד השני, ואין חוששין שיתמעט, ואין דרך שיתמעט בשבת אחד גבה עשר אמות בארץ עשיר אמות, מתמעט התבן בערב שבת מעשרה טפחים גבה כמשך י' אמות, מערבין אחד דהוי פרזי, ואין מערבין שניהם, והרא"ש מפרש שבשבת אפילו אם יתמעט דכיון דהתרה

במבוי, וחקצר ערב במבוי, ושכח אחד מבני חצר לא ערב במבוי, אין חשש שישתפח תורת ולכן כלל מתרין כאן וקאן, חצרה ולא שותפת במבוי, וחקצר ערב, מתרין כלל חצרות, שהרי ערב, ואסורין כלל במבוי, דאין ערוב מועיל במקום שותף. ואף על פי ששניהם של רבי, אינם נאמרים בערוב לבד, שהמבוי לחצרות חצרה לבתים, וכשמם שאמר חכמים שהבית אוסר חצרה, כן החצר אוסר לטלטל במבוי על שיעשה שותף או שייבטל רשות. **ט** שתי חצרות זו לפנים מזו, חיצונה פתוחה לרשות הרבים, וקנימתו פתוחה לחיצונה, ודרושת רגלה של הפנימית על החיצונה, ערבה הפנימית לעצמה לטלטל בחצרה, ולא ערבה החיצונה, הפנימית מותרת לטלטל בחצרה, שהרי חיצונה אינה על דריסת רגל עליה. והחיצונה אסורה, ואם ערבה החיצונה לטלטל לעצמה, ולא ערבה הפנימית, כיון שיש על החיצונה דריסת רגל של הפנימית, ולא ערבה, שתיין אסורות. ורגל האסורה במקומה דהיינו הפנימית, אסורה גם במקום דריסת רגל ערבה בחיצונה, והלא הפנימית לא ערבה לעצמה, ערבה זו חיצונה לעצמה, וזו פנימית לעצמה, וזו הפנימית מותרת בפני עצמה, לטלטל בחצרה, וזו החיצונה, מותרת בפני עצמה, לטלטל בחצרה. ורגל המתרת במקומה אינה אסרת במקום דריסת רגלה. רבי עקיבא, אוסר על החיצונה לטלטל, שדריסת רגלה אפלה מותרת במקומה מכיון שערב ערבו ביחד, אסורתה לחיצונה, ותבטלים מותרים בשערבו החיצונים אפילו לא ערבו הפנימים, שהם אומרים אין דריסת

הרגל אפלה האסורה בטלטל אסורתה לחיצונה. **י** וכן הדין אם שכח אחד מן החיצונה ולא ערב, הפנימית מותרת שאין החיצונה אסרת על הפנימית ולא שאין לה דריסת רגל בחצרה. והחיצונה אסורה, שכח אחד מן הפנימית ולא ערב שתיין אסורות. **י** דהוי ליה דריסת רגלה האסורה, ומתנייתו כתיב קמא דסובר שאוסרת, נתנו בני שני החצרות ערוגין במקום אחד, בחצר החיצונה, ששם מיוחד לשיניה, ושכח אחד מן הפנימית מן החיצונה ולא ערב, כמקוה שגם הפנימית לא ידקרתו בחיצונה, והפנימית טומאים אעריבין שבחיצונה, לכן שתיין אסורות שאין יכולין לחלק רשותן, ובערבו ובניהו ולא הערוב בפנימית, ושכח אחד מן החיצונה הפנימית מותרת דאין חיצונה אסרת ואי היה החצרות של יחידים, שבכל חצר דר אחד, אינו צריכין לערב, דרגל המתרת במקומה אינה אסרת, כתיב קמא דמשנה עומדת.

פרק ז מה שאמרנו ששני חצרות מערבות ביחד, הוי כפאי מחיצה עשרה ביניהן, וכל שפת ביניהם אם רצו מערבין שניהם, ואם רצו מערבין אחד, חלון חור משתתף שבין שתי חצרות, שהוא ארבעה טפחים בזה על ארבעה רבא, אם מקצת החור הוא בתוך עשרה סמוך לפרקע, ואפילו משהוא, אפשר לבני החצרות להשתמש בו, ולכן אם רצו מערבין שניהם, כל חצר בכפרד, ואם

למקצת השבת התרה לכל השבת, אלא בערב שבת מיידי שמתרין הבהמות לאכל התבן ולא חישוקן שיתמעט עד קניסת השבת משעורו וגם אסור לקחת בידים מטע מטע שקמא ימטע ולא אדעתי. **ו** יצד משתתף במבוי שיוכל לטלטל מחצר אחד לשני, וניתא את החבית של ענפים ונמצא בו אכל, ובאומר הרי זה לכל בני המבוי, ומזהב וזה לכל דברי המבוי, על ידי בני ובתו המזילים, שהם יבדוהו, והחבית נטפח מן הפרקע ויבטל לזכות בהנפקה זו לכל בני החצר, ועל ידי עבדו ושפתו העברים, שנטפח אין קניו לו. ועל ידי אשתו, וכתב הראש דדוקא שאין נתנו לה מוותר, ומעשה ידיה שלה, דאם נתנו לה מוותרת זו אשה חי הערוב לא בעלה, אבל אינו מזהב את היבדו לערוב לא על ידי ובתו הקטנים, כיון שנתן סמכותו עליו, וזהו לערב בשביל וכו' על ידי עבדו ושפתו הנכנעים, שנטפח קניו לו, מפני שזון כדו, ואין יכול לזכות הראש דדוקא שאין נתנו לה מוותר, ועל דעתו וגם מלשון המבואר במשנה ח, כיון שאינו כלה לגמרי, מוסיף אצל מניין אחר ומזהב לזון שאין צריך להודיע עליו המבוי, ואם מוסיף מאותו המבוי אפילו לא משתיר כלום, יכול לזכות להם, ואין צריך להודיע להם, ומתספ עליהם ידירים, מוסיף אצל לפי השעור, ומזהב להם, וצריך להודיע להם שיהיה להם מכבוי. דמיידי בשיש לחצרו שתי פתחים ועל ידי שפתיהם לכל מבוי זה אין יכולים להשתתף במבוי השני, ובאין לחצר אלא פתח אין צריך להודיע דכיון לאדם של פניו. **ח** כמה הוא שעורו של הערוב או השתף, בזמן שערבין מיי"ח בני אדם, מיון שתי סעודות של ערב, אבל בזמן שהן מעטין מיי"ח בני אדם, השתף מוגברת שהוא שער השתף שבת שאו חוב אבא, הוציא, וזה שערור לכל אחד ואחד, לכל בעל הבית. **ט** אמר רבי יוסי, כמה דברים אמורים שצריך להוסיף אם נתמעט משעורו, בתחילת ערב, לפני שחל שבת ראשונה, אבל בשני ערב, נתמעט אלא שחל שבת ראשון, די שנשתתף כל שהוא, ולא אמרו לערב בחצרות אם שתפו במבוי, אלא כדי שלא לשכח תורת ערב את התשוקות, דבין עשה שתופי מבוואלו, וחיבו רב מפני התשוקות שאינם יודעים ששנתתפו במבוי, ולא שישוה תורת ערב, ולכן די נתמעט בכל שהוא. **י** בכל מיני מאכל, מערבין, ערובי תחומין שיוכל ליקח יותר מאלפים אמה מן העיר, ומתחבין שתופי מבוואלו, חוץ מן העיס, ומן המלח, דלא חשיבי מיני מאכל דברי יבי אליעזר, ובערובי חצרות שנתן רבא כפת סוכר רבי אליעזר דמערבין אפילו כפורסת פת, רבי יהושע אומר, כפר שלם, הוא ערב לערוב חצרות, אבל כפר, אפילו הכפר גדול מאפה אה והיא פרוסה, היא מערבין בה, ודלילי לזבא לדי מלקחת, שאימא איה נתיב שלם ואתא חצי, אבל כפר ששוקים באסר שהיא מטבב קטנה, והוא שלם, מערבין בו, והוא שיהא בין כל הפרקות ששער לכל אחד כגורגרת, ורקבים מפרש בדמשל מערבין אפילו אין בו כשעור, ודי באחד לכל בני החצר. **יא** ונתן אדם מעלה (מטע) של מימי הים), לחמני המוכר, וזו שדר עמו במבוי, וכן ולתחום מוכר להם שדר עמו בחצר, כדי שיקנה לו ערוב, כשיבואו בני מבוי לקחת וזו

משניות מבווארות

מסכת עירובין פרק ז

כ"ט חשוון

לשיתוף, או בני החצר לקח פת לערוב, וסוף להם מיעט בשבילו, דברי רבי אליעזר, וחכמים אמורים, לא יכח לו מעותיו, למעות אינו כשולו, וכלי מעות לא חשב להקנות לו, ומכיון שחשב להקנות לו על ידי מעות לא קנה ערב. ומודים חכמים, בשאר כל אדם ששאני חנוני, שנתנו לו חברו מעות ואמר לו וכה לי בערוב, שכן לו מעותיו, שממון שאינו מוכר הוי כאמר לו תהא שליח לערב לו, דמחציה אפילו בהתחום, אלא אם אין מועיל כהנני ונתחום שאין מערבין לאדם משל אלא מדעתו, וכיון שנתפחו לקנות מערבין שניהם, ומכאן מערב שלא מדעתו, אמר רבי יהודה, כמה דברים אמורים שאין מערבין לאדם אלא משהו, בערובי תחומין, דלזבוח הוא לו מפה, שיוכל ליקח מצד זה הוא מפקסיד מצד האחר, אבל בערובי חצרות, דאינו מפקסיד כלום, מערבין לדעתו שלא מדעתו, לפי שזכין לאדם במבוי, ושלא במבוי, ואין חובי לאדם שבת במבוי או בשיתולו, ומכאן ש' שאומר התנא שצריך להודיעו, מיידי ביש לו פתח לשני חצרות דמה שמרובין בצד זה מפקסיד בצד האחר, וכן שיתוט' שמפקספ פליג רבי יהודה או כ' לפרש.

פרק ח א יצד משתתפין בתחומין, וכל שקבל עליו מבעוד יום, מתר. משתתשף, אסור, שאין מערבין משתתשף; **ב** כמה הוא שעורו, מזון שתי סעודות לכל אחד, מונו לחל ולחל לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, לשבת ולא לחל, וזה וזה מתפוגגין להקל. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, מכפר בפגדיון מארבע סאין בסלע. רבי שמעון אומר, שתי ידות לכפר משלש לקב. חציה לבית המגנע, וחצי חציה לפסול את הגהות;

ו יצד משתתפין במבוי, מניח את החבית ואומר, הרי זו לכל בני המבוי, ומזהב לזון על ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפתו העברים ועל ידי אשתו, אבל אינו מזהב לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפתו הנכנעים, מפני שזון כדו: **ז** נתמעט האכל, מוסיף ומזהב, וצריך להודיע: **ח** כמה הוא שעורו, בזמן שהו מרבין, מזון שתי סעודות לכלם. בזמן שהו מעטין, כגורגרת, להוצאת שבת לכל אחד ואחד: **ט** אמר רבי יוסי, כמה דברים אמורים, בתחילת ערב, אבל בשני ערב, כל שהוא, ולא אמרו לערב בחצרות אלא כדי שלא לשכח את התינוקות: **י** בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן העיס ומן המלח, דברי רבי אליעזר. רבי יהושע אומר, כפר הוא ערב. במבוי, מזהב סאה והיא פרוסה, אין מערבין בה. כפר באסר והוא שלם, מערבין בו: **יא** ונתן אדם מעלה ונתפוגגין עין שזוקה לו ערוב, דברי רבי אליעזר. וחכמים אמורים, לא יכח לו מעותיו, ומודים בשאר כל אדם שזכרו לו מעותיו, שאין מערבין לאדם אלא מדעתו. אמר רבי יהודה, כמה דברים אמורים, בערובי תחומין, אבל בערובי חצרות, מערבין לדעתו ושלא לדעתו, לפי שזכין לאדם שלא בפניו, ואין חביו לאדם שלא בפניו:

פרק ח א יצד משתתפין בתחומין, וכל שקבל עליו מבעוד יום, מתר. משתתשף, אסור, שאין מערבין משתתשף; **ב** כמה הוא שעורו, מזון שתי סעודות לכל אחד, מונו לחל ולחל לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, לשבת ולא לחל, וזה וזה מתפוגגין להקל. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, מכפר בפגדיון מארבע סאין בסלע. רבי שמעון אומר, שתי ידות לכפר משלש לקב. חציה לבית המגנע, וחצי חציה לפסול את הגהות;

ורב בערובי תחומין שחוב הוא לו שאין יכול ליקח לצד השני, ומכדע לו מבעוד יום אפילו לא קבל עליו ללכת שם אלא משתשיכה מתר, דכיון שידע אמרין יש בריה משתשיכה לילך לכלא או כתיב, והיא הוי מדרבנן, ובאל ידע לא הוי לו בריה. **ב** כמה הוא שעורו של הערוב תחומין, מזון שתי סעודות לכל אחד שרואה ללכת, לפי שצריך שיהא שבתים במקום הערוב. שער מונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כפי אכילתו לשבת ולא לחל, וזה רבי מאיר, וזה רבי יהודה, מתפוגגין להקל (שבובנמם ביזם רגיל היה אדם אולם כן סעודות ביזם), וסובר רבי מאיר דבכל סעדה בשבת אוכל יותר ממענה דחל, שמצוי לו ביש ודגים, ורבי יהודה סובר, מכיון שאוכל בשבת סעודה יותר מימי החל, אוכל בשני סעודות של שבת פחות משני סעודות של חל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר, שער שתי סעודות הוא, אמר בפגדיון, אמר מכפר בפגדיון חייטין מארבע סאין, פסלע, רבי יהודה ד' דינרים, דינר שני מעין, מעה ב' פפריזים, 4x6=24 סאה היא 6 קבין ד' סאין 4x6=24, ומכאן שפרש הלקוח בפגדיון שיה חצי קב, והתננין שער חצי ביצים הסתינה והאפיה, נמצא ארבע חצי הקב, וכל ר' ביצים שחבך כ"ד ביצים, וכן ר' חלון ב' סעודות, רבי מאיר לכל סעדה, רבי שמעון אומר, די לקחון ב' סעודות שתי ידות שתי חלקים, לכפר

ורב בערובי תחומין שחוב הוא לו שאין יכול ליקח לצד השני, ומכדע לו מבעוד יום אפילו לא קבל עליו ללכת שם אלא משתשיכה מתר, דכיון שידע אמרין יש בריה משתשיכה לילך לכלא או כתיב, והיא הוי מדרבנן, ובאל ידע לא הוי לו בריה. **ב** כמה הוא שעורו של הערוב תחומין, מזון שתי סעודות לכל אחד שרואה ללכת, לפי שצריך שיהא שבתים במקום הערוב. שער מונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כפי אכילתו לשבת ולא לחל, וזה רבי מאיר, וזה רבי יהודה, מתפוגגין להקל (שבובנמם ביזם רגיל היה אדם אולם כן סעודות ביזם), וסובר רבי מאיר דבכל סעדה בשבת אוכל יותר ממענה דחל, שמצוי לו ביש ודגים, ורבי יהודה סובר, מכיון שאוכל בשבת סעודה יותר מימי החל, אוכל בשני סעודות של שבת פחות משני סעודות של חל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר, שער שתי סעודות הוא, אמר בפגדיון, אמר מכפר בפגדיון חייטין מארבע סאין, פסלע, רבי יהודה ד' דינרים, דינר שני מעין, מעה ב' פפריזים, 4x6=24 סאה היא 6 קבין ד' סאין 4x6=24, ומכאן שפרש הלקוח בפגדיון שיה חצי קב, והתננין שער חצי ביצים הסתינה והאפיה, נמצא ארבע חצי הקב, וכל ר' ביצים שחבך כ"ד ביצים, וכן ר' חלון ב' סעודות, רבי מאיר לכל סעדה, רבי שמעון אומר, די לקחון ב' סעודות שתי ידות שתי חלקים, לכפר

ורב בערובי תחומין שחוב הוא לו שאין יכול ליקח לצד השני, ומכדע לו מבעוד יום אפילו לא קבל עליו ללכת שם אלא משתשיכה מתר, דכיון שידע אמרין יש בריה משתשיכה לילך לכלא או כתיב, והיא הוי מדרבנן, ובאל ידע לא הוי לו בריה. **ב** כמה הוא שעורו של הערוב תחומין, מזון שתי סעודות לכל אחד שרואה ללכת, לפי שצריך שיהא שבתים במקום הערוב. שער מונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כפי אכילתו לשבת ולא לחל, וזה רבי מאיר, וזה רבי יהודה, מתפוגגין להקל (שבובנמם ביזם רגיל היה אדם אולם כן סעודות ביזם), וסובר רבי מאיר דבכל סעדה בשבת אוכל יותר ממענה דחל, שמצוי לו ביש ודגים, ורבי יהודה סובר, מכיון שאוכל בשבת סעודה יותר מימי החל, אוכל בשני סעודות של שבת פחות משני סעודות של חל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר, שער שתי סעודות הוא, אמר בפגדיון, אמר מכפר בפגדיון חייטין מארבע סאין, פסלע, רבי יהודה ד' דינרים, דינר שני מעין, מעה ב' פפריזים, 4x6=24 סאה היא 6 קבין ד' סאין 4x6=24, ומכאן שפרש הלקוח בפגדיון שיה חצי קב, והתננין שער חצי ביצים הסתינה והאפיה, נמצא ארבע חצי הקב, וכל ר' ביצים שחבך כ"ד ביצים, וכן ר' חלון ב' סעודות, רבי מאיר לכל סעדה, רבי שמעון אומר, די לקחון ב' סעודות שתי ידות שתי חלקים, לכפר

ורב בערובי תחומין שחוב הוא לו שאין יכול ליקח לצד השני, ומכדע לו מבעוד יום אפילו לא קבל עליו ללכת שם אלא משתשיכה מתר, דכיון שידע אמרין יש בריה משתשיכה לילך לכלא או כתיב, והיא הוי מדרבנן, ובאל ידע לא הוי לו בריה. **ב** כמה הוא שעורו של הערוב תחומין, מזון שתי סעודות לכל אחד שרואה ללכת, לפי שצריך שיהא שבתים במקום הערוב. שער מונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כפי אכילתו לשבת ולא לחל, וזה רבי מאיר, וזה רבי יהודה, מתפוגגין להקל (שבובנמם ביזם רגיל היה אדם אולם כן סעודות ביזם), וסובר רבי מאיר דבכל סעדה בשבת אוכל יותר ממענה דחל, שמצוי לו ביש ודגים, ורבי יהודה סובר, מכיון שאוכל בשבת סעודה יותר מימי החל, אוכל בשני סעודות של שבת פחות משני סעודות של חל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר, שער שתי סעודות הוא, אמר בפגדיון, אמר מכפר בפגדיון חייטין מארבע סאין, פסלע, רבי יהודה ד' דינרים, דינר שני מעין, מעה ב' פפריזים, 4x6=24 סאה היא 6 קבין ד' סאין 4x6=24, ומכאן שפרש הלקוח בפגדיון שיה חצי קב, והתננין שער חצי ביצים הסתינה והאפיה, נמצא ארבע חצי הקב, וכל ר' ביצים שחבך כ"ד ביצים, וכן ר' חלון ב' סעודות, רבי מאיר לכל סעדה, רבי שמעון אומר, די לקחון ב' סעודות שתי ידות שתי חלקים, לכפר

ורב בערובי תחומין שחוב הוא לו שאין יכול ליקח לצד השני, ומכדע לו מבעוד יום אפילו לא קבל עליו ללכת שם אלא משתשיכה מתר, דכיון שידע אמרין יש בריה משתשיכה לילך לכלא או כתיב, והיא הוי מדרבנן, ובאל ידע לא הוי לו בריה. **ב** כמה הוא שעורו של הערוב תחומין, מזון שתי סעודות לכל אחד שרואה ללכת, לפי שצריך שיהא שבתים במקום הערוב. שער מונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כפי אכילתו לשבת ולא לחל, וזה רבי מאיר, וזה רבי יהודה, מתפוגגין להקל (שבובנמם ביזם רגיל היה אדם אולם כן סעודות ביזם), וסובר רבי מאיר דבכל סעדה בשבת אוכל יותר ממענה דחל, שמצוי לו ביש ודגים, ורבי יהודה סובר, מכיון שאוכל בשבת סעודה יותר מימי החל, אוכל בשני סעודות של שבת פחות משני סעודות של חל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר, שער שתי סעודות הוא, אמר בפגדיון, אמר מכפר בפגדיון חייטין מארבע סאין, פסלע, רבי יהודה ד' דינרים, דינר שני מעין, מעה ב' פפריזים, 4x6=24 סאה היא 6 קבין ד' סאין 4x6=24, ומכאן שפרש הלקוח בפגדיון שיה חצי קב, והתננין שער חצי ביצים הסתינה והאפיה, נמצא ארבע חצי הקב, וכל ר' ביצים שחבך כ"ד ביצים, וכן ר' חלון ב' סעודות, רבי מאיר לכל סעדה, רבי שמעון אומר, די לקחון ב' סעודות שתי ידות שתי חלקים, לכפר

ורב בערובי תחומין שחוב הוא לו שאין יכול ליקח לצד השני, ומכדע לו מבעוד יום אפילו לא קבל עליו ללכת שם אלא משתשיכה מתר, דכיון שידע אמרין יש בריה משתשיכה לילך לכלא או כתיב, והיא הוי מדרבנן, ובאל ידע לא הוי לו בריה. **ב** כמה הוא שעורו של הערוב תחומין, מזון שתי סעודות לכל אחד שרואה ללכת, לפי שצריך שיהא שבתים במקום הערוב. שער מונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, כפי אכילתו לשבת ולא לחל, וזה רבי מאיר, וזה רבי יהודה, מתפוגגין להקל (שבובנמם ביזם רגיל היה אדם אולם כן סעודות ביזם), וסובר רבי מאיר דבכל סעדה בשבת אוכל יותר ממענה דחל, שמצוי לו ביש ודגים, ורבי יהודה סובר, מכיון שאוכל בשבת סעודה יותר מימי החל, אוכל בשני סעודות של שבת פחות משני סעודות של חל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר, שער שתי סעודות הוא, אמר בפגדיון, אמר מכפר בפגדיון חייטין מארבע סאין, פסלע, רבי יהודה ד' דינרים, דינר שני מעין, מעה ב' פפריזים, 4x6=24 סאה היא 6 קבין ד' סאין 4x6=24, ומכאן שפרש הלקוח בפגדיון שיה חצי קב, והתננין שער חצי ביצים הסתינה והאפיה, נמצא ארבע חצי הקב, וכל ר' ביצים שחבך כ"ד ביצים, וכן ר' חלון ב' סעודות, רבי מאיר לכל סעדה, רבי שמעון אומר, די לקחון ב' סעודות שתי ידות שתי חלקים, לכפר